

platně) svého koně; neboť byli by — jak stížnost sama uznává — bez této výhody nuceni, najmouti pro své práce jiného koně, a nájemné bylo by zmenšilo dosavadní výdělek jejich. Budiž připuštěno, že měl stěžovatel úplně na vůli, poskytovat Lorenzu F-ovi dosavadní ochotu na dále, nebo ji odepřít. Bezprávným však bylo, že další ochotu činil závislou na neposkytování stravy četníku A-ovi, kterého chtěl takto vyhostiti z hostince všeobecně přístupného, a že, vyhrožuje takto újmou na výdělku, činil Lorenzu F-ovi nátlak, pod nímž měla se dle úmyslu stěžovatelova vůle F-ova bráti směrem, přičícím se ustanovení Šu 482 tr. zák.

Čís. 1299.

Náhrada škody jako podmínka promlčení (§ 531, odstavec druhý čís. 2 tr. zák.) musí býti úplná; vzdání se poškozeného (narovnání s ním) jest tu bez významu.

(Rozh. ze dne 13. října 1923, Kr II 310/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 18. března 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle Šu 468 tr. zák.

Důvody:

Odporujíc výroku nalézacího soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 468 tr. zák., vytýká zmateční stížnost dle čís. 4 Šu 281 tr. ř., že nalézací soud neprávem zamítl obhájcův návrh, aby purkmistr E. a obecní tajemník V. byli slyšeni jako svědci o tom, že stěžovatel úplně se vyrovnal se soukromou účastnicí, že tato nežádala, než opravu předmětů, stěžovatelem poškozených, že tato oprava stala se již před více než dvěma lety a byla stěžovatelem zaplácena, a dále dle čís. 9 lit. a) Šu 281 tr. ř., že okolnostmi, o nichž svědci měli býti slyšeni, nastalo promlčení zmíněného přestupku. Než k výtce formální lze přihlížeti pouze potud, pokud návrh a jeho obsah je osvědčen protokolem o hlavním přelíčení, v tomto směru jedině rozhodným. Dle tohoto protokolu navrhl stěžovatelův obhájce jen, aby jmenovaní svědci byli slyšeni o tom, že Alžběta Sch-ová při vyrovnání žádala jen opravu tabulí a okna, a nic více. Návrh byl zamítnut právem. Za ostatních předpokladů zákonem stanovených pomíjí promlčením vyšetřování a trest, nahradil-li pachatel škodu, pokud to povaha trestného činu připouští. Dle zjištění nalézacího soudu záležela činnost stěžovatelova, v níž shledána byla skutková podstata přestupku Šu 468 tr. zák., v tom, že rozbil tabulku a poškodil rámeček okna a že poškodil dvěře a zámek. Za veškeru tuto škodu musel by stěžovatel dáti náhradu, by se mohl dovolati promlčení. Toho však stěžovatel netvrdil, veda svědky pouze o tom, že dostal narovnání, jímž poškozená vzdala se prý opravy poškození,

způsobeného mimo poškození okna a tabule; tudíž opravy poškozených dveří a zámku. Vzdání se poškozeného na náhradu jest však s hlediska čís. 2 druhého odstavce Šu 531 tr. zák. bez významu, ježto pojem náhrady přímo vylučuje pojem vzdání se, a co do onoho ustanovení není tu obdobného výkladu, jaký se co do nápravy škody § 187 tr. zák. podává ze znění Šu 188 tr. zák. Požadujeť ustanovení Šu 531 tr. zák., aby pachatel aspoň podle svých sil snažil se odčinit způsobené bezprávní, že, třeba bez žádosti poškozeného, zjedná co do jmění tohoto týž stav, jaký byl před činem trestným. I kdyby tedy navrženými průvody bylo zjištěno, co jimi mělo býti osvědčeno, nebyla by tím zjednána bez-trestnost stěžovatelova z důvodů promlčení, jelikož — jak i poškozená seznala a stížnost ani nepopírá — za část způsobené škody, totiž za poškození dveří a zámku, náhrada dána nebyla, a stěžovatel ani netvrdil, že nebyl s to, dáti i tuto náhradu. Zamítací usnesení nalézacího soudu nemohlo proto míti na rozhodnutí účinek stěžovateli škodlivý a nalézací soud správně použil zákona, řídě se názorem, že náhradou, vyhovující sice tvrzenému narovnání pachatele s poškozenou, neobsahující však celé způsobené škody, předpoklad promlčení dle čís. 2 druhého odstavce Šu 531 tr. zák. zjednán není.

Čís. 1300.

Vzetí do přísahy není zákonným předpokladem povahy osoby vrchnostenské, leč by to zákon výslovně nařizoval.

(Rozh. ze dne 13. října 1923, Kr II 554/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 81 tr. zák. a přestupkem podle Šu 312 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů.

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. zmateční stížnost namítá, že H. nepožíval ochrany Šu 68 tr. zák. vzhledem k tomu, že dle zjištění rozsudku nesložil ani slibu ani přísahy. Stížnost dovozuje, že každý orgán státní musí nezbytně vykonati slib nebo přísahu, jinak že ho nelze připustiti k úředním výkonům, a že výkony jím předsevzaté nesluší pokládati za výkony úřední. Námitka je právně bezpodstatnou. Ustanovení druhého odstavce Šu 68 tr. zák., dle něhož pouze lesní úředníci a lesní dozorčí personál, ustanovení k dozoru nad lesy, požívají ochrany dle Šu 68 tr. zák., i když jsou ve službách soukromých, ale jen tehdy, byly-li příslušným úřadem zeměpanským vzaty do přísahy, nasvědčuje zcela neklamně tomu, že se u ostatních osob, vypočetných tamtéž jako vrchnost, vzetí do přísahy jako zákonný předpoklad povahy osoby vrchnostenské nevyžaduje. To patrno i z ustanovení dru-